

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

El 14 farà un any que va fugir el XIII

Any II - Núm. 43

Barcelona, 12 d'abril de 1932

Preu: 20 cèntims

L'homenatge a Carles Riba dona lloc a un curiós error periodístic

Un error inexplicable ha fet aparèixer a la primera plana de La Publicitat del passat dissabte una composició escrita expressament per a El Correo Catalán. Respon al nom de «L'homenatge a Carles Riba» i va signada per M. B.

Per aquesta raó, l'article de Manuel Brunet que havia de sortir a La Publi, també equivocadament, va trobar-se dins la primera pàgina d'El Correo.

Suposem que l'homenatjat ja es sabrà fer càrrec d'aquest lapsus i no atribuirà a La Publi ni a Manuel Brunet el propòsit de servir-se del seu homenatge com a catapulte per conquistar la celestial Jerusalem de mans dels fills d'una mena de Mahoma.

L'Homenatge a O. Anguera de Sojo LA POSICIÓ d'«EL BE NEGRE»

Amb un membre que diu: «Comissió organitzadora de l'homenatge a O. Anguera de Sojo (Rbla. Sta. Mònica, 8 i 10, 1.ª, 2.ª)», i avalat amb un segell que diu: «Comissió organitzadora de l'homenatge a O. Anguera de Sojo», hem rebut el següent comunicat:

Barcelona, març de 1932.
Sr. Director EL BE NEGRE.
Molt Sr. nostre:

La Comissió organitzadora de l'homenatge que Barcelona dedica al seu ex-Governador Civil, Excm. Sr. O. Anguera de Sojo, com a demostració de l'agraïment del poble, per la seva acertada i digna gestió; ha pres l'acord de dirigir-se a aquesta Empresa de la vostra direcció, igual com a les altres, per pregar-lo que vulgui cooperar a les nostres tasques, obrint una subscripció entre els vostres subordinats i amistats, per contribuir a la que tenim oberta per tal de fer-li present d'un ric bastó de comandament, i ensems assistir al projectat sopar d'homenatge que tindrà lloc en l'acte del lliurament, el dia del qual s'avisarà oportunament.

Espera de vos, humilment, una amantat resposta.

Visqueu molts anys
El Secretari de la Comissió,
Nota: La Comissió rebrà tots els dies feiners de sis a vuit de la vetlla.

I bé, senyors, potser ja ha arribat l'hora de dir les coses pel seu nom. I les coses pel seu nom, són que, ara com ara, EL BE NEGRE és un periòdic seriós i que no està disposat a col·laborar de cap de les maneres a aquesta gran rigolade que es pretén dur a cap sota la bandera prestigiosa i respectable del nom del senyor Anguera de Sojo.

Aquests bromistes que des de fa tres mesos van dient pels diaris que està a punt d'enllestir el bastó de comandament del senyor Anguera, devien creure que EL BE NEGRE seria terreny abonat per continuar la faccècia. S'han equivocat. Aquesta és una casa formal, que no està disposada a contribuir a una barriola més pròpia de periòdics satírics, com La Veu, El Cierro, La Vanguardia i La Publi, que no pas a la tradicional serietat del nostre setmanari.

Paquito Reus publica a la pàg. 3 un reportatge que fa fredat.

“CRIMEN BASTARDO Y VILLANO DE UN TAL BENJAMIN BALSANO”

Fué en Badalona encontrada una mujer enterrada.

***
Santa Virgen del Remedio! debe haber faldas por medio.

***
¿Quien será ese desalmado que al cadáver ha matado?

Parece que el criminal no era hombre muy formal.

***
Dicen que el muy argentino tenía acento ladino.

***
La víctima era una anciana y quizá un poco alemana.

I por eso la ha engañado, prometiéndole un colmado.

***
El colmado no le dió y, pa colmo, la mató.

***
La sacó de Rosellón, metidita en un cajón.

Y la llevó a Badalona éste gran mala persona.

***
De libros vendió un paquete, y eran todos de Goethe.

***
Agentes de policía les persiguen noche y día.

En la calle de Cabeza los cogieron con preteza.

***
Los trajeron maniatados y un poco incomunicados.

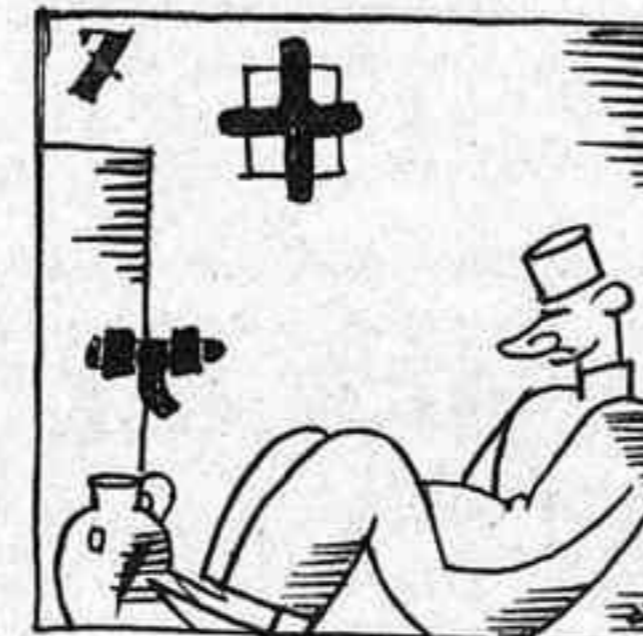
***
Eulalia llora que llora; dice que todo lo ignora.

Y su madre que es más ducha ni por Dios desembucha.

***
Balsano, con gran esmero, la hecha el muerto a un tal Ro- [mero].

***
Esos médicos forences se equivocan varias veces.

Metidos en la prisión, todos niegan con tesón.

***
Ni preguntas ni careos hacen hablar a los reos.

***
Porque tienen preparada a terrible coartada.

Aunque el juez se pone serio no desvanece el misterio.

***
Nosotros somos neutrales; con la justicia, leales.

***
Ya hablaremos, si conviene, a la semana que viene.

La rebuda que Madrid dispensa (dispensin!) a l'Estatut de Catalunya

Madrid, 8.—Regna gran entusiasme en totes les classes socials des que s'ha llegit i conegut el dictamen de la Comissió sobre l'Estatut de Catalunya.

El repositió popular ha trigat una mica a manifestar-se perquè l'extensió del dictamen ha ocupat la major part del dia. Però durant tot el matí i durant tota la tarda no es podia donar un pas per Madrid: els carrers, les terrasses dels cafès, els tramvies, tot era ple d'una multitud que no podia ésser atapeïda perquè tothom anava amb els braços oberts com l'Aymamí Aymamí Baudina i com el senyor Macià. Ara, que entre els braços oberts de la multitud s'hi veïen una multitud de diaris oberts. Si haguessin estat «Naus» hom hauria dit un vol de coloms que s'hagués posat damunt la Cort. Però com que eren diaris de gran format semblava més aviat que es tractés d'una nevada. La multitud —no la de diaris, sinó la de lectors— devorava la multitud —no la de lectors, sinó la de diaris— i en la multitud (ara sí que és la de diaris) la multitud (ara sí que és la de lectors) devorava una sola cosa: el text entero y pronunciado del dictamen de la Comissió d'Estatuts sobre l'Estatut de Catalunya.

A les onze de la nit, a la llum dels fanals, ha esclatat un clamor unànime, una aclamació entusiàstica:

—Viva el Estatuto de Catalunya! Viva el dictamen! Viva la Comisión!

I tot seguit s'ha format una manifestació que, al cant de Los Segadores bien entendidos es dirigien cap al Congrés. La segueixo i telefono.—Corresponsal.

UNA CONTRAMANIFESTACIÓ

Madrid, 8.—En arribar al Congrés la manifestació de la que formo part ha topat amb una altra que ja hi era. Anava al davant don Antonio Rojo Villanova agitant un diari estès. Es tractava d'«El Norte de Castilla» o cosa així. Els manifestants donaven visques estentoris a Chirau Palau i Lluhi i Vallescà.

—Viva Chirau! Viva el Pelao! Viva Lluhi! Viva Vallescà! Vivan los hombres con votos particulares!

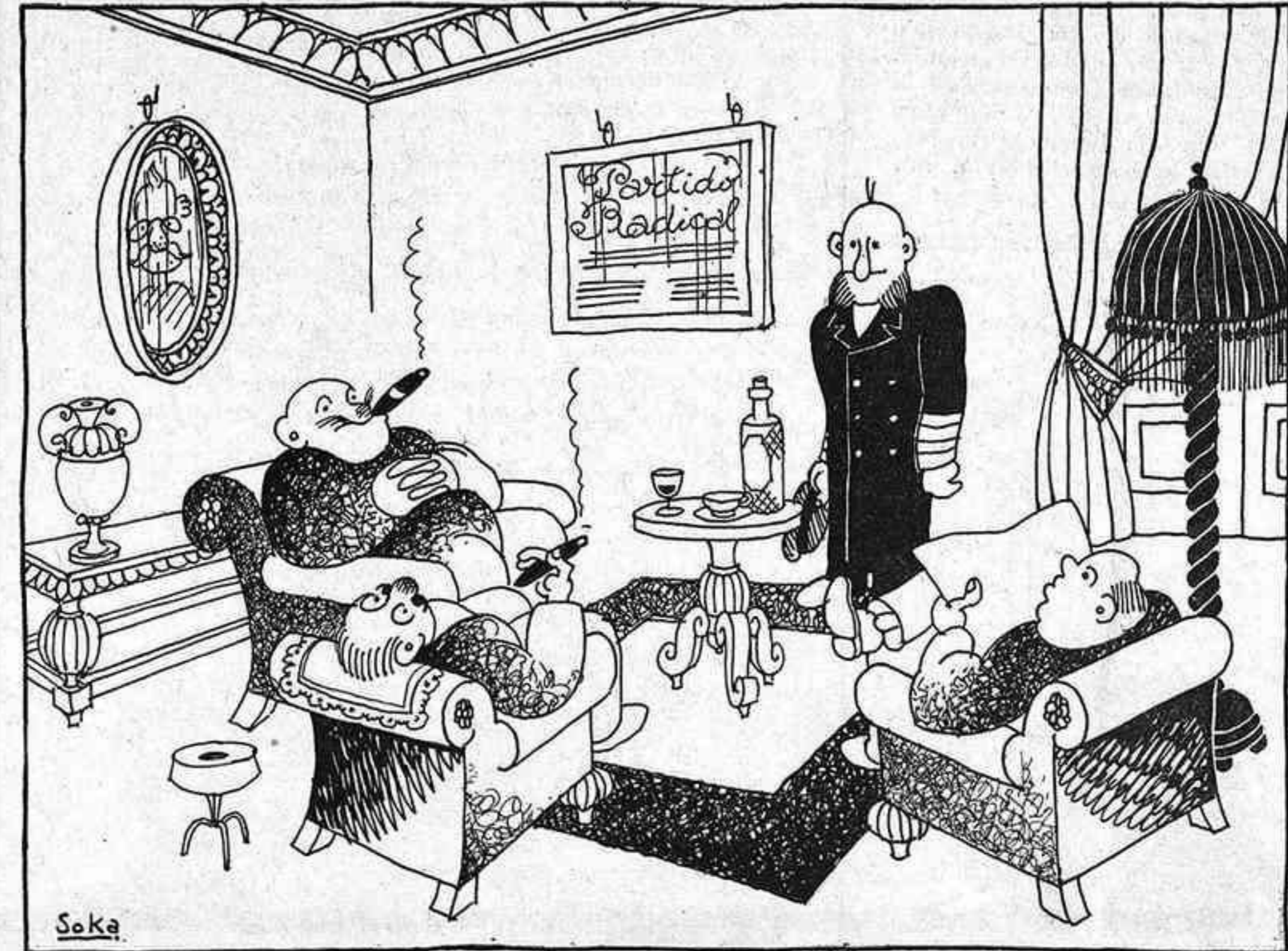
De moment hi ha hagut una gran confusió; ningú sabia ben bé a qui victorejaven, però a l'últim tots ens hem posat d'acord

i hem victorejat l'Esquerra Republicana de Catalunya.

En sentir les aclamacions han sortit els senyors Xirau i Lluhi del Congrés tot menjant un sandvitx a rebre l'homenatge de la multitud.

—Que se monten en los leones!— cridava el poble.—Que hablen!

(Segueix a la pàg. 2, columna 1)

AL «CLUB REPUBLICANO»
—Hi ha un radical que diu que vol entrar.
—Dongui-li deu cèntims i que calli.

Unes hores a l'Equestre republicà gairebé radical del Passicg de Gràcia

El vestíbul ens agrada: mobles, naturalment, «Renacimiento Español». Catifes i unes escupideres monumentals—sens dubte perquè cada soci, en entrar, pugui escupir tranquil·lament, el seu anterior «cerdo» polític, com diu en Pich i Pon—. I, a propòsit d'en Pich i Pon; ens el trobem passejant-se amunt i avall, claudicant, com sempre, i, com sempre, tan republicà de tota la vida com vulgüe; fuma un havà.

—Això no és Sant Josep Oriol, ens diu amablement, aquí jo sóc ateo. Tots els dies, des que em llevo fins a les cinc de la tarda, però les conviccions religioses; però com que, diguin el que vulguin les males llengües que feren córrer que estic entrampat, la qüestió és que manejo moneda, el rector de Sant Josep Oriol me les busca i me les torna. I sóc religiós fins a l'endemà a l'hora de llevar-me; aquesta és la única diferència que em separa de l'Emilià Iglésies, el meu gran professor de ciències econòmiques i morals.

—Bé; però vostè, a hores d'ara, li en podria donar lliçons...

—Es disposició natural—ens cuità a respondre—perquè un servidor no té estudis ni sap de lletra.

Ara entra el senyor Matutano, el tesorero; és un homenet petit i panxut; així i la seva pell colrada, li donen un aire de patata novella que enamora; usa grans brillants, a la manera neo-radical; parla amb don Josep Matheu que passa per sortir; en Matheu, empimpat, s'adreça al senyor Matutano i li diu, indignat:

—Fa dues hores que m'espero; això aviat semblarà una república...

En Pich li llença una mala mirada:

—No fotem...—insinua.

Encara més sorprenent. Veïem que passa la porta el bigoti de l'Aguilar.

—Carai, Mariano, ens pensàvem que eres republicà de tota la vida; ¿com és que et veïem per aquí?

—Sempre malpenses—en respon l'Aguilar—(jo, que escric, sóc en Francesc Madrid) sempre malpenses; he vingut aquí perquè m'han fet director de «L'Opinió» i «La Humanitat» que acaba de comprar l'amo. Vinc a parlar amb l'amo.

—Sempre tant indiscret...—ens fa en Pich, indulgent, però.

Un porter engalonat s'acosta al grup (més o menys «Alfonso») compost per uns socis de la casa i fa a mans d'un d'ells una carta.

—Diu que són uns radicals pobres—afegeix.

—Siempre nos están jodiendo—diu el senyor de la Riva— a lo mejor son unos sablistas. Diles que no estoy.

El porter s'inclina i desapareix.

En Pich ens ofereix tres cigars, tot dient-nos:

—No en parlaran al BE NEGRE, oi?

LES FESTES DE LA REPÚBLICA A BÈLGICA

Ha causat la millor impressió del món la notícia de les grans festes que els accionistes de «La Emigración, S. A.», preparen a Bèlgica amb motiu de l'aniversari de la proclamació de la República.

Entre els diversos actes anunciats, cal remarcar la col·locació de la primera pedra al fetge de l'ambaixador de la República Espanyola, senyor Albert. Sembla que per aquest cas particular, Sant Ignasi ha promès de fer un miracle.—A. M. D. G.

MOLT

Teatre Barcelona i d'«El Be Negre»

«BRA UNA VEZ EN BAGDAD...», lletra de Marquina i música d'«El Asombro de Damasco».

ACTE I

Una veu, que no és la de Catalunya (abans d'aïcecar-se el teló).

Allà en Bagdad, allà en Bagdad, pasan las mismas cosas vidita mía, que en la Font del Gat.

Sr. Asquerino.—Mirin: encara que això s'allargui, no en facin cas. Al cap i a la fi, jo m'he de casar amb la senyora López Heredia.

L'autor.— Fes comèdia i calla! (El senyor Asquerino i els seus companys callen i fan comèdia.)

ACTE II

Sr. Asquerino.— Els torno a dir que no facin cas del que veig. Passi el que passi, la senyora López Heredia i jo ens hem de casar.

L'autor.— Calla i fes comèdia! (El senyor Asquerino calla i fa dues hores més de comèdia.)

ACTE III

Sra. López Heredia.— Si no fos que ja fa tres hores que fem comèdia i que vostès deuen tenir gana de dormir, els advertixo que l'obra podria durar tres hores més...

El públic.— Prou!!!

Sr. Asquerino.— ¿No t'ho deia, que ens caséssim? (Es casen.)

La veu (que tampoc no és la de Catalunya).

Allà en Bagdad, allà en Bagdad, pasan las mismas cosas, vidita mía, que en la Font del Gat.

TELÓ

(El públic surt al carrer a l'hora que surten els darrers diaris i que els vigilants se'n van al llit.)

La reina ha relliscat a Malgrat, la reina ha relliscat a Pineda, la reina ha relliscat a Blanes...

Que no ens faci patir més i que es mori d'una vegada!

Primera notícia: El premi Ignasi Iglésies és de cinc mil pessetes.

Segona notícia: El premi Ignasi Iglésies és de cinc centes pessetes.

Tercera notícia: El premi Ignasi Iglésies és de cinc mil pessetes. (Continuarà.)

Per quan abandoni el càrrec de governador, el senyor Braulio Solsona té preparada una revista de color regional que es titularà «Los burgaleses».

En Sugranyes diu que la idea era seva...

La Prado i en Chicote, o la Chicote i en Prado (això no ho acabarem d'aclarir mai) treballen al Goya i no en fan ni cinc de calaix.

Val a dir que la Prado i en Chicote, o la Chicote i en Prado, a Madrid, tenen un èxit de mil dimonis.

Després diran que no hi ha fet diferencial!...

L'ALEGRIA DE CERVERA

de Josep M.º de Sagarra és l'èxit més gran de l'any

Aneu al **TEATRE CATALÀ ROMEO** on la representa la gran companyia **VILA-DAVÍ**

***

Al Victòria s'han trobat amb què «El huevo de Colón» no ha tingut l'èxit que preveien.

Sembla que es tracta d'un ou covat....

***

El Noticiero de l'altre dia ressenya l'estrena a Zurich de l'opereta «L'hostal del cavall blanc» i es preguntava si és que aquesta opereta, tan famosa com «Rose Marie», s'estrenarà a Barcelona.

Opereta i cavall blanc? Ja ho crec que s'estrenarà! Tan bon punt en Pepe Vinyes ho sapiga...

***

Sembla que a darrera hora la Prado i en Chicote s'han decidit a fer «Els vells».

TEATRE COMIC

Companyia de revistes i vodevils.

Primer actor i director: Artur Lleó.

Vedetes: Laura Pin i Sara Fenor.

Tots els dies, l'èxit de la colossal revista

Las Secuestradoras

amb llur popularíssima Rumba del Camagney. Fastuosa presentació. Magnífics decorats. Rica sastreria.

GRANDIOS TRIOMF DE TOTA LA COMPANYIA.

orelles esgarrades

Ignoràncies actives

En el primer dels seus reportatges «Siguiendo la ruta del «Buenos Aires», que ha publicat a La Noche Francese Madrid, es pregunta, anguniat:

«¿Annobón, la alejada isla atlántica, último peidano de España, rica isla en aguas y de difícil escalto, porque los 18 kilómetros cuadrados de su perímetro está defendido por enormes acantilados?»

«No se sabe, no se sabe...»

I què dimoni s'ha de saber, home de Déu!

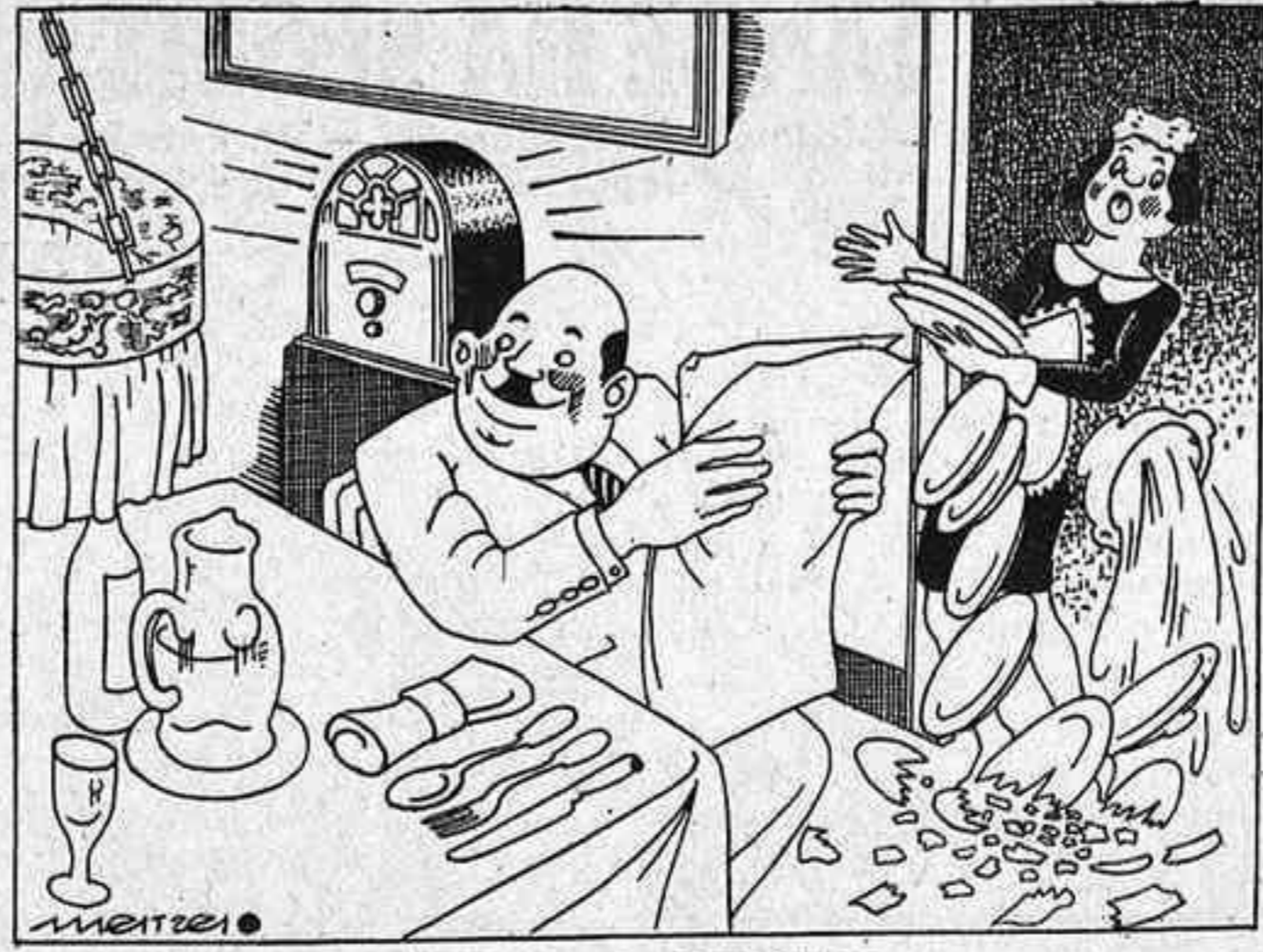
Quan es parla de 18 kilòmetres cuadrados de su perímetro, és que no se sap res de res.

Encara que no ens estranyaria que en Pac Madrid confongués els quilòmetres amb els quilòvats.

Secrets revelats

En l'article anònim de La Noche de dissabte, que contesta l'atac de Gaziel contra Lerroux, en La Vanguardia del dia abans, hi trobem aquest paràgraf que ni a pes d'or podria pagar-se:

«Afirmaba el clásico que los servidores dicen en voz alta lo

XIVARRIS BENÈFICS
— Quin terrabastall! Almenys els han enviat cinc mil pessetes!

que sólo se atreven a decir en voz baja los amos. Y el clásico tenía razón.»

O sigui, que quan en Marià-nus Aguilà parla de San Juan, fiesta pagana, de las madamitas y el champán, de las intrasigencias jacobinas i de las cocardas tricolores, no fa res més que dir en veu alta el que en Pich ha dit sempre en veu baixa!!!

Ara — fins ara — no hem comptat el misteri de l'estil d'en Màrius — per què no dir-ho? — fins el de l'Aguirre.

Política derrotista

També de La Noche, en la seva edició del 5 d'abril:

GOBIERNO CIVIL

CULTOS EN HONOR DEL BEATO SALVADOR DE HORTA

Como en años anteriores, la Parroquia de Santa Maria de Jesús, de Gracia, celebrará una Novena que el domingo comenzará durante la Misa de las ocho y media, continuando los demás días a la misma hora.

¿No hi tindrà res a dir el laic governador senyor Moles, en què li encolomin les notícies religioses a la secció de Govern Civil?

...Es que aquest Màrius, posat a fer de lerrouxista, és capaç de tot...

Quin món, Mare de Déu!

En un balcó d'una casa del carrer de Laci, de Sabadell, hi ha penjat un rètol que diu així:

Perruqueria per a senyores permanents

Alça! ¿Es que a Sabadell hi hauria, per ventura (per Ventura i Virgili, senyores que no ho fossin, de permanents?

Filigranes de la U. D. C.

De l'anunci del Teatre Espanyol que publica La Nau:

«Nota: ETAO I SH ETA SR SET EA ETET8»

¿Què voldrà dir aquesta nota escrita amb clau? ¿No serà un avís dissimulat als nous lectors

catòlics de La Nau, dient-los que no vagin a veure en Santpere?

Epitafi

El primer número de La Nau després de la seva primera comunió amb la Unió Democràtica, ens anunciava que el lema del partit era un epitafi cèlebre:

«Un partit catalanista que, fets els ulls en Déu i en Catalunya, tingui per lema de la seva actuació aquell verset que, amb un patríotic afejitó, fou lema de la vida de Mirtral i que Mirtral escollí per epitafi de la seva tomba:

Non nobis, Domine, non nobis: sed nomini tuo, et Provinciae nostrae, da gloriam.»

Es una gentilesca als clients d'aquelles esqueles de tota pàgina que publica el saltari diari.

Eutanàsia

El crim de Badalona es va complicant cada dia més. Ara resulta que l'assassí va fer mal a la víctima en matar-la. Així ho assegura La Humanitat en la seva informació de dissabte passat. En efecte, segons el diari del Fundador, l'afillada de Emmy Lauger declarà que:

«únicament en el cas que l'haguessin cloroformitzat, o que no fos mestressa de la seva voluntat, m'explicaria que li hagi causat cap mal el seu matador.»

Aquests assassins cada cop són més dolents.

Telegrama esgarriat

A primera pàgina de La Publicitat del dia 5 apareix el següent telegrama destinat segurament als desapareguts Meridians:

EL 25º ANIVERSARI DE MURILLO

Berlin, 4. — Amb motiu del 2500 aniversari de la mort del pintor Murillo, la Societat germano-espanyola celebrà ahir una gran festa en la qual es pronunciaren discursos posant de manifest l'amistat entre ambdós pobles. — Fabra.

Focius, Focius! Si tens aquests derrames fora del text, se te'n ressentirà la salut!

ELIBEA LES FOSQUES

Un dia que en Mojica va perdre més la veu, es canvià de nom, es posà el de John Mac Brown i se n'anà a fer pel·lícules en anglès, i en féu una que es deia «Luz de Montaña» al Capitol. Va trobar una noia al bosc i es va deixar violar. Quan va ésser ben violat la noia, que era de casa bona, va dir-li: «Ja sé que ets en Mojica! A mi no m'enganyes.» I el va presentar al seu pare, i aquest, vulgues no vulgues, el va fer casar. Després es va saber per què s'havia canviat el nom. Era perquè la pel·lícula era de la M. G. M.

En William Haynes, que era un trampós de marca, se'n va anar «Más allá del Oeste», que es veu que era al Fómnia, i allà, entre una colla de cow-boys, es va trobar que havia de fer bondat de la bona. Però era tan trampós que els va enredar a tots, i rebut, rebut, es va casar amb la filla de l'amo, que tampoc no era la filla de l'amo, sinó germana de l'amo. En això va ésser en l'inici que el van estafar.

Aneu a veure «El gigolo», de William Powell. Està molt bé. Ho sembla tant un gigolo, que no compremem com perd el temps treballant per al cinema.

A l'estrena de «Viva la libertad!», alguns espectadors es prengueren la llibertat de xiular.

El màgic de la paraula

GARCIA SANCHIZ

amb les seves «charlas» des de la pantalla, en

YO QUIERO QUE ME LLEVEN A HOLLYWOOD!

i un estol de noies formidablement boniques, constitueixen l'esdeveniment de la temporada i l'èxit diari al saló

KURSAAL

Concurs fotogràfic veritat, en el qual intervien Ibèrica Film, El Cine, i Radio Barcelona. Preneu-hi part i voteu-lo.

«Edicions: Star Film»

Exclusiva per a Catalunya i Llevant

IBÉRICA FILM

Això és allò que en diem la llibertat mal entesa.

Però ara nosaltres ens prendrem la llibertat de dir-los, als espectadors xiulars, que són uns ases.

I en paus.

***

No hem pogut veure «Catolicismo».

En Moles ens ho ha privat.

***

Avui, gran sessió al «Studio Cinaes».

No us la deixen perdre. És dels pocs bons consells que trobareu en aquestes pàgines.

Al Coliseum, Clara Bow s'ho juga tot. (Així ho diu el títol.) Encara que no faci aquests excessos, la Bow sempre ens agrada. També ens agrada la Clara, però.

García Sanchiz no en té prou de parlar personalment, que ara ens dirigeix la paraula des de la pantalla del Kursaal.

Això es titula «Yo quiero que me lleven a Hollywood».

No calia pas que se n'hagués mogut...

Trobareu una mort agradable, agafant El tren de los suicidas

¡Aviat a...!

SELECCIÓ FILMÓFONO

Distribuida per FEBRER I BLAY

CINE TALIA (SONOR)

Temporada de grans programes en espanyol: Avui i demà

EL COMEDIANTE per Ernesto Vilches

EL EMBRUJO DE SEVILLA per Maria del Albaicín

Dijous: Canvi de programa

LO MEJOR ES REIR per Imperio Argentina

EL IMPOSTOR per Juan Torrens

Còmica i Revista sonora

TÍVOLI

Gran èxit

UN FILM DE **RENE CLAIR**

viva la Libertad!

SELECCIÓ FILMÓFONO

Distribuida per FEBRER I BLAY

L'il·lustre amic es passa a «Publi»

De La Publicitat de dissabte, pàgina 9, segona columna: «La Humanitat» i «L'Opinió» han publicat les següents declaracions del nostre il·lustre amic el diputat a les Corts Constituents per Barcelona senyor Pere Rahola.

Quan en Duran i Ventosa ho sapiga, es morirà d'enveja.

Correspondència

Perralti. — Com veieu, s'a-profita.

Torregrosa. — No ho oblidarem.

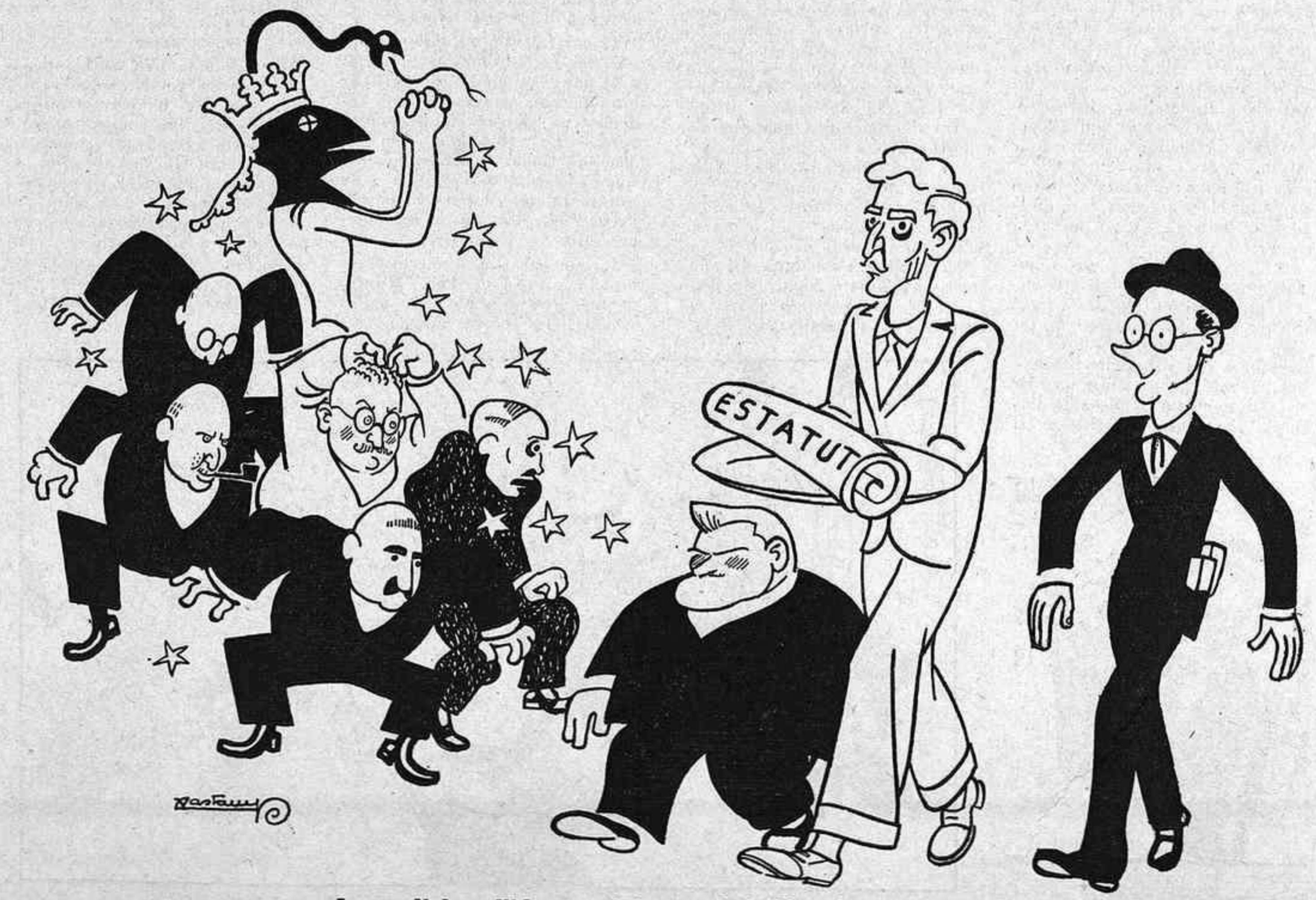
Júlia. — I a vostè, encara menys.

Puceron. — Bo!

L. Catà. — ¿Vós ens pregunteu «si estem assabentats que l'ex-governador Sr. Lluís Companys sap el francès, puix s'ha comprat una gran finca a Villefranche (França) que puja alguns milions de francs?» Mirarem d'assabentar-nos-en.

Un be blanc. — Justícia serà feta.

Gertrudis. — Mai de la vida! Co-co-li-co. — Massa pseudònim pel que escriviu...

La cordial acollida que els homes de la Lliga fan a l'Estatut